

fattiges eneste Lam. Det, man her søger at praktisere eller antyder at ville praktisere, er en Politik, hvorefter de faa Rettigheder, de fattige have opnaaet, skulle fratages dem, for at Militærudgifterne vedblivende kunne vokse, og for at man vedblivende kan værne saa meget som muligt om de store Indkomster og Formuer, som efter min Mening kunde beskattes betydelig mere, end Tilfældet nu er. Navnlig have ærede Medlemmer, hvad jeg tidligere har haft Lejlighed til at pege paa, henvist til, at man kunde slagte den nuværende Alderdomsunderstøttelse, for at Samfundets Spider kunne faa ogsaa disse 8 Mill., eller hvor meget det er, der nu ofres af Staten og Kommunen paa dette Omraade. Højres Talere have gentagne Gange krævet noget i denne Retning, og Ministrene have givet dem Løfte om at ville medvirke dertil, og det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (N. C. Rasmussen), Husmanden fra Otterup, udtalte forleden, at han kunde give Alderdomsunderstøttelsens Slagning ogsaa sin Velsignelse. Han fortalte os, at Alderdomsunderstøttelsen i sin nuværende Form var demoraliserende. Jeg blev den Aften afskaaren fra at give et Svar paa det ærede Medlems sidste Beklagelser. Det var jo saadan, at da han sidste Gang havde Ordet, anførte han, at der i alt Fald var enkelte Tilfælde, hvor Loven virkede demoraliserende.

Jeg maa overfor det ærede Medlems Udtalelser sige, at jeg tror ikke paa nogen Demoralisation af Befolkningen paa Grund af Alderdomsunderstøttelsesloven, slet ikke! Man er ikke i Kommunerne særlig velvillig, men ser godt paa Fingrene, paa Formuen, paa Indtægten o. s. v., før man overhovedet bevilger Alderdomsunderstøttelse. Men hvis der endelig skulde være Tilfælde, hvor Lovens Virkninger skulde være demoraliserende, synes jeg, det var en mærkværdig Retfærdighed at udvise, at berøve alle de andre, som Loven omfatter, den Understøttelse, de oppebære, for at komme til at ramme de enkelte skyldige. Det er vist 70,000 Mennesker, der ere inde under Alderdomsunderstøttelsesloven, og fordi der er enkelte Tilfælde — det ærede Medlem nævnedede ikke hvor mange, det er maaske 2 eller 10 eller 20 —, hvor nogle, som ikke ere berettigede til det, have faaet Understøttelse, eller hvor der paa anden Maade ere uheldige Forhold til Stede, skulde vi straks berøve de andre 70,000 den Understøttelse, som Loven nu hjemler dem! Jeg synes, det er en lovlig haard Fremgangsmaade, og det forekommer mig højst mærkværdigt, at

det ærede Medlem kan føle sig saa irriteret over enkelte Tilfælde, at han derfor vil straffe et saa stort Antal Mennesker.

Det ærede Medlem forklarede, at han vilde Hjælp til Selvhjælp. Ja, han var meget vidtgaaende, for de, der ingen Ting havde, skulde ogsaa have under det nye System. Men hvad er den nuværende Ordning uden Hjælp til Selvhjælp? De Arbejdere, der have naaet 60—70 Aar Alderen og hele den forudgaaende Tid have forsørgt sig selv og Kone og opdraget en Børneflokk uden at leve af Fattighjælp, uden at falde Samfundet til Byrde, hvad andet er det, man gør overfor dem end at give dem en Hjælp til den Selvhjælp, de selv have præsteret? Have de Folk ikke i videste Forstand ydet noget selv, naar de i 30—40 Aar have arbejdet flittigt i Samfundets Tjeneste, forsørgt sig selv og en Børneflokk og bidraget, hvad der var deres Pligt, til Samfundets Fremgang! Det forekommer mig, at man ikke har Lov til at paastaa, at de ikke have ydet en betydelig Indsats i Samfundet. De have jo ikke alene hjulpet sig selv, men de have hjulpet mange andre, de have hjulpet de øverste i Samfundet. Selv den fattigste Hedehusmand og Landarbejder maa bidrage til, at de velstillede i Samfundet kunne føle sig tilfredse, at Militaristerne kunne blive fodrede, at Skattebyrden kan blive saa lille som muligt for dem, der have de store Formuer. Landarbejderens Slid skaffer i Virkeligheden Penge i Godsejerens Lomme, og Husmændenes Renter give Kapitalisterne Mulighed for at leve, ikke ved deres eget Arbejde, men ved den Rentydelse, Smaakaarsfolk maa betale dem. Saaledes kunde der nævnes Tilfælde efter Tilfælde, hvor det kan konstateres, at netop de smaa i Samfundet, om hvem man siger, at naturligvis skulde de hjælpes, men det skal være Hjælp til Selvhjælp, først have ydet deres Bidrag til Selvhjælp i de Aar, som ligge før de 60—70 Aar, da de endelig melde sig og bede om Alderdomsunderstøttelse. De have ydet deres klækkelige Bidrag ogsaa til Samfundets Husholdning. Det er dem, der have leveret den store Part af de Penge, for hvilke vi bygge Fæstninger og lønne vore Embedsmænd godt. De, der have mindst at leve af, betale forholdsvis mest, navnlig gennem den indirekte Beskatning.

Det forekommer mig som sagt, at den Befolkningsklasse har ydet tilstrækkeligt i de 30—40, maaske 50 Aar, der ere forløbne, før de bede om Samfundets Hjælp, naar de ikke længere ere i Stand til at arbejde. Hvis det ikke er Hjælp til Selv-